

Arrest

nr. 60 027 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 23 december 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN LAER, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31/08/2010 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Wat betreft (H.A.):

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Dat de arts-attaché stelt dat betrokkene aan verschillende aandoeningen lijdt waaraan een medicamenteuze behandeling is gekoppeld. Tevens wordt ook melding gemaakt van inname van een geneesmiddel, vrij te verkrijgen bij de apotheek, waar geen medische diagnose aan verbonden is die een dergelijke behandeling noodzakelijk zou maken. De arts-attaché verwijst ook naar de medische voorgeschiedenis van betrokkene waarin een aandoening met heelkundige ingreep te vermelden is. Aangezien in verband met deze aandoening geen medische behandeling/opvolging noodzakelijk is of bezig is, kan deze aandoening als een afgehandeld medisch probleem worden beschouwd.

Wat betreft de aandoeningen waaraan medicamenteuze behandelingen zijn gekoppeld, verwijst de art-attaché naar het administratief dossier, waaruit blijkt dat de nodige medicatie beschikbaar is in Italië, hetzij in sommige gevallen onder een andere vorm of merknaam. Bovendien verwijst de arts-attaché naar informatie afkomstig van de Amerikaanse diplomatieke missie in Italië waaruit blijkt dat er artsen en specialisten aanwezig zijn. In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan hij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor zijn echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het dublinland. Bovendien heeft Italië, als lid van de Europese Unie, alle verdragen inherent aan haar lidmaatschap ondertekend. Aldus zijn de rechten en plichten van asielzoekers in dit land voldoende gewaarborgd.

Tenslotte stelt de arts-attaché dat uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat betrokkene momenteel niet gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-indicatie om te reizen. Daarbij komt dat mantelzorg geen medische noodzaak is.

Wat betreft (H.H.):

Dat de advocaat melding maakt van een aandoening bij deze betrokkene. Dat om deze aandoening te staven een document wordt voorgelegd van Fedasil. Dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Dat iemand van de medische cel van Fedasil niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde bezit en dientengevolge kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift. Dat er in de huidige aanvraag geen enkel medisch bewijsstuk wordt voorgelegd. Dat elke aanvraag volledig dient te zijn op het moment van indiening. We kunnen in deze beslissing dan ook geen rekening houden met een eventuele aandoening bij deze betrokkene.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet, artikel 8 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955), 27, juncto artikel 2 en 3 Wet Motiveringsplicht bestuurshandelingen, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur; schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing geen onderzoek doet naar de toegankelijkheid van medische behandeling in het land van herkomst (Armenië), doch enkel van Italië, terwijl er geen overnamebeslissing voorligt. Per aangetekend schrijven van 31 augustus 2010 wordt een verblijfsaanvraag ingediend in toepassing van artikel 9ter Vw. De voorwaarden om het voordeel te genieten voorzien in artikel 9ter Vw. zijn voldaan wanneer de aanvrager lijdt aan een ernstige ziekte én de behandeling niet bestaat in het land van herkomst, of wanneer zij weliswaar bestaat, doch voor de aanvrager niet toegankelijk is (RvV 23.216, 19 februari 2009; RvV 14.712, 31 juli 2008). DVZ moet eventueel zelf actief onderzoek voeren naar de mogelijkheid van financiering in het thuisland van een medische behandeling (RvS 72.594, 18 maart 1998), rekeninghoudend met het inkomen van de betrokkene (RvS 78.764, 17 februari 1999). DVZ moet zelfs de argumenten dat de betrokkene de vereiste geneesmiddelen niet kan bekomen, weerleggen (RvS 78.764, 17 februari 1999). In het licht van deze verplichting motiveert de bestreden beslissing de weigering als volgt: "Wat betreft de aandoeningen waaraan medicamenteuze behandelingen zijn gekoppeld, verwijt de artsattaché naar het administratief dossier, waaruit blijkt dat de nodige medicatie beschikbaar is in Italië, hetzij in sommige gevallen onder een andere vorm of merknaam. Bovendien verwijst de artsattaché naar informatie afkomstig van de Amerikaanse diplomatieke missie in Italië waaruit blijkt dat er artsen en specialisten aanwezig zijn. In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan hij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor zijn echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het dublin/and. Bovendien heeft Italië, als lid van de Europese Unie, alle verdragen inherent aan haar lidmaatschap ondertekend, aldus zijn de rechten en plichten van asielzoekers in dit land voldoende gewaarborgd". Kortom, volgens de bestreden beslissing is er weliswaar nood aan medicamenteuze opvolging/behandeling, doch deze medicatie is toegankelijk in Italië en het gezin zal bij terugkeer naar het dublinland als asielzoekers kunnen genieten van alle rechten en plichten gewaarborgd binnen de Europese Unie. Op geen enkel manier wordt een afweging gemaakt omtrent het bestaan van medische behandeling in ARMENIE, het land van herkomst van verzoeker. Artikel 9ter Vw. bepaalt: "1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde". Er ligt echter geen enkel element voor waaruit blijkt dat Italië moet beschouwd worden als het land van herkomst of het land van verblijf van verzoeker. Op 3 november 2010 werd aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend waarbij gesteld wordt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt in toepassing van artikel 51/5 Vw en de Dublinverordening. Uit de motivering van de beslissing blijkt dat op 31 augustus 2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd werd en op 1 november 2010 nog geen antwoord was ontvangen. Artikel 18, §1 en 7 Dublin 11-verordening bepaalt dat indien de aangezochte Staat niet antwoord binnen de wettelijke termijn van twee maanden, deze Staat verplicht wordt de persoon over te nemen. Aldus heeft verwerende partij op 3 november 2010 een Tacit Agreement gestuurd naar Italië om mee te delen dat zij voortaan verantwoordelijk is om de asielaanvraag van verzoekers te behandelen. Echter, op 3 december 2010 werd aan verzoekers meegedeeld dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater) van 03.11.2010, betekend op 03.11.2010, werd ingetrokken. Kortom, er ligt geen overnamebeslissing naar Italië voor. Dit wordt in de bestreden beslissing trouwens ook niet beweerde. De bestreden beslissing onderzoekt de toegankelijkheid van medische zorgen in Italië, zonder vast te stellen dat verzoekers naar Italië zullen worden overgebracht. Het is dan ook niet wettig dat in de bestreden beslissing van 1 december 2010 de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter Vw. enkel

wordt onderzocht in het licht van de toegankelijkheid van geneesmiddelen in Italië. Uw Raad deed eerder reeds uitspraak in een identieke zaak waarbij een aanvraag artikel 9ter Vw. werd verworpen rekening houdende met de aanwezigheid van medische voorzieningen aanwezig in het 'Dublinland' (RvV 20.150, 9 december 2008, RDE 2008, 537): "Op het ogenblik van de beslissing werd genomen was er geen formeel akkoord van de Griekse autoriteiten om verzoeker over te nemen en was er evenmin een beslissing vanwege het bestuur inzake het land dat bevoegd was om de asielaanvraag te behandelen (...). De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid kon derhalve Griekenland niet als verzoekers land van verblijf beschouwen en maakte in casu een verkeerde toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet'. Minstens vereist de motiveringsverplichting dat wordt gemotiveerd waarom enkel wordt onderzocht in het licht van de medische zorgverstrekking van Italië, en niet van Armenië."

2.2. De verwijzing van verzoekers naar 'artikel 27' is onontvankelijk nu zij niet aangeven op welke wet dit artikel betrekking kan hebben, terwijl de wet van 29 juli 1991 geen artikel 27 kent, en dit onderdeel van het enig middel aldus niet afdoende in rechte onderbouwd is. Verzoekers gaan in de uiteenzetting van hun enig middel ook niet verder in op de schending van een onbepaald artikel 27, zodat de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken kan verdedigen. Ook wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoekers in gebreke blijven in de uiteenzetting van hun enig middel toe te lichten om welke reden zij dit artikel geschonden achten. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het enig middel van de wijze waarop deze door verzoekers vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, wordt vastgesteld dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijken kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op grond van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekers hebben voor het indienen van de aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet, een asielaanvraag ingediend. In het kader van het onderzoek van deze asielaanvraag, heeft de gemachtigde vastgesteld dat aan verzoekers op 9 juli 2010 door de Italiaanse overheid een visum type C werd afgeleverd (cf. nazicht in de Vision database). Aldus is aan de Italiaanse autoriteiten een verzoek tot overname van verzoekers gericht, dat ook werd aanvaard door de tacit agreement van 3 november 2010. Deze tacit agreement bevindt zich in de stukken van het administratief dossier. De kritiek van verzoeker als zou er 'geen enkele element voorliggen waaruit blijkt dat Italië moet beschouwd worden als het land van herkomst of het land van verblijf van verzoeker', wordt niet aanvaard. Verzoekers kunnen niet buiten de stukken van het administratief dossier, met name de vaststelling van de verantwoordelijkheid van Italië in toepassing van de verordening 343/2003 voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, hetgeen geleid heeft tot de tacit agreement van 3 november 2010. Aangezien verzoekers zich dan ook naar de Italiaanse grens moeten begeven, is de ambtenaargeneesheer terecht nagegaan welke de medische voorzieningen zijn in Italië. Er kan niet worden ingezien om welke reden de medische voorzieningen in Armenië zouden moeten worden nagekeken, nu verzoekers zich naar Italië dienen te begeven. Het loutere gegeven dat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet sprake is van "een adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft", kan in tegenstelling tot wat verzoekers pogen voor te houden aan het voorgaande geen afbreuk doen. De wetgever doelt met 'het land van verblijf' wel degelijk ook op het land van verwijzing na overdracht in het kader van de verordening 343/2003. Ingeval door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt vastgesteld dat de vreemdeling die een aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, tevens een asielaanvraag heeft ingediend waaromtrent niet België doch een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling ervan, zal de Dienst Vreemdelingenzaken vanzelfsprekend in het kader van de aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet moeten nagaan of er een adequate behandeling voorhanden is in het

land waarnaar de vreemdeling zal worden verwezen voor zijn asielaanvraag. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Vooreerst dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verwijzing. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

De intrekking van de bijlagen 26quater op 3 november 2010 houdt geen intrekking in van de tacit agreement van 3 november 2010. Waar verzoekers verwijzen naar arrest nr. 20.150 van 9 december 2008 van de Raad, dient te worden opgemerkt dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aan dit arrest ten grondslag liggen, gelijklopend zijn met deze in onderhavige zaak.

In voornoemd arrest komt de Raad tot het besluit dat het niet vaststaat dat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat is, aangezien de vreemdeling er slechts een transitstop maakte. Terwijl het in deze zaak onomstotelijk vaststaat dat aan verzoekers op 9 juli 2010 door de Italiaanse overheid een visum type C werd afgeleverd.

Verzoekers kunnen niet ontkennen dat te hunnen opzichte werd vastgesteld dat Italië de lidstaat is die verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag, zodat ook voor de aanvraag 9ter terecht werd nagegaan of er een adequate opvang in Italië is.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC